Zaharia - comentarii E. P. Vedder Jr.

În luna a opta, în anul al doilea al lui Darius, cuvântul Domnului a fost către profetul Zaharia, fiul lui Berechia, fiul lui Ido, zicând: Domnul S-a mâniat cu mare mânie pe părinţii voştri. Şi tu le vei spune: Aşa zice Domnul oştirilor: Întoarceţi-vă la Mine, zice Domnul oştirilor, şi Eu Mă voi întoarce la voi, zice Domnul oştirilor. Nu fiţi ca părinţii voştri, la care au strigat profeţii de mai înainte, zicând: Aşa zice Domnul oştirilor: Întoarceţi-vă acum de la căile voastre cele rele şi de la faptele voastre cele rele! dar n-au auzit, nici n-au ascultat de Mine. Zaharia 1.1-4

Aşa cum citim în Ezra 5 şi 6, Zaharia a fost profet în acelaşi timp cu Hagai şi i-a ajutat pe cei întorşi din captivitatea babiloniană să reconstruiască templul lui Dumnezeu. Zaharia era un preot tânăr. Faptul că la începutul cărţii sunt menţionate numele tatălui şi al bunicului său indică acest lucru. În capitolul 2.4 este numit om tânăr. Evident, el a continuat să-L slujească pe Dumnezeu cu credincioşie, pentru că, mult mai târziu, în Neemia 12.16, el este menţionat ca fiind unul dintre capii familiilor preoţeşti, iar în versetul 41 îl regăsim ca participant activ la consacrarea zidului. În cartea care îi poartă numele el îşi datează primele profeţii şi observăm că a început să profeţească aproximativ la două luni după Hagai, colaborând cu acesta, fără a încerca să iasă în evidenţă în defavoarea profetului care aparent era mai în vârstă decât el.

Zaharia este astfel un adevărat model pentru fraţii tineri care au pe inimă să-L slujească pe Domnul. În primele capitole ale cărţii lui el pune numeroase întrebări, încercând să înţeleagă lucrurile pe care i le descoperea Dumnezeu. Dumnezeu Se aşteaptă ca tinerii să aibă întrebări şi să le pună. Vedem o indicaţie a acestui lucru în instrucţiunile despre Paşte din Exod 12. Isaac îl întreabă pe Avraam despre miel în Geneza 22. Însuşi Domnul nostru Isus, la vârsta de 12 ani, este găsit în templu printre învăţătorii legii, „ascultându-i şi punându-le întrebări“. Dacă putem învăţa de la părinţii noştri, nu este mai puţin adevărat că Dumnezeu ne avertizează stăruitor să nu le imităm neascultarea faţă de vocea şi îndrumările Lui.

Şi îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: „Strigă şi spune: Aşa zice Domnul oştirilor: «Sunt gelos pentru Ierusalim şi pentru Sion cu mare gelozie şi M-am mâniat cu mare mânie pe naţiunile cele liniştite; pentru că Eu Mă mâniasem numai puţin şi ei au dat ajutor răului». De aceea, aşa zice Domnul: «M-am întors cu îndurări spre Ierusalim; casa Mea va fi construită în el», zice Domnul Oştirilor, «şi funia de măsurat se va întinde peste Ierusalim»“. Zaharia 1.14-16

Adesea ne întrebăm ce urmează să se întâmple în lumea aceasta. Tânărul Zaharia, preot şi profet, întors de curând din captivitatea în Babilon, avea desigur multe întrebări de acest gen. Imperiul medo-persan îl învinsese pe cel babilonian şi se ridicase în locul lui. Aproximativ 50.000 de evrei se întorseseră în Ierusalim după şaptezeci de ani de captivitate, având din partea conducătorului persan Cirus un decret care prevedea reconstruirea templului pe care Nebucadneţar îl dărâmase cu mulţi ani în urmă. Unde era locul Sionului, al Ierusalimului, al lui Iuda şi al Israelului, între aceste naţiuni puternice?

Printr-o serie de viziuni, Domnul îl asigură din nou pe profetul Său că vede tot ce se întâmplă şi că are totul sub control. Naţiunile erau în pace. Întrebarea care se pune atunci este cât va mai dura până când Iahve va avea milă de Ierusalim şi de cetăţile lui Iuda, pe care fusese mâniat timp de şaptezeci de ani. Domnul răspunde cu „cuvinte bune, cuvinte mângâietoare“. El îl asigură pe profet de interesul Său pentru Ierusalim şi îi vorbeşte despre planurile privitoare la prosperitatea celor din cetăţile Sale: „Ierusalimul va fi locuit ca nişte cetăţi fără ziduri, din cauza mulţimii oamenilor şi a vitelor din el ... Şi Eu, zice Domnul, îi voi fi un zid de foc de jur-împrejur şi voi fi gloria lui în mijlocul lui ... Cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Săi ... Cântă şi bucură-te, fiică a Sionului, pentru că, iată, Eu vin şi voi locui în mijlocul tău“ (Zaharia 2.4,5,8,10). Aceste profeţii frumoase şi înviorătoare vor fi împlinite într-o zi care este aproape să vină!

Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, zicând: «Iată un om al cărui Nume este Odrasla! Şi El va odrăsli în locul Lui şi va construi templul Domnului. Da, El va construi templul Domnului şi El va purta gloria şi va şedea şi va împărăţi pe tronul Său; şi va fi preot pe tronul Său; şi sfatul de pace va fi între ei doi». Zaharia 6.12,13

În primele şase capitole ale cărţii, profetul are o serie de trei viziuni. În ciuda împotrivirii lui Satan, preoţia va fi purificată. Mărturia va fi păstrată chiar şi în „ziua lucrurilor mici“ (capitolul 4.10), şi aceasta nu prin forţă, nici prin putere, ci prin Duhul lui Dumnezeu. Răul va fi judecat. Ochiul lui Dumnezeu veghează asupra popoarelor şi cu adevărat toate lucrurile sunt sub controlul Său. Iar în cele din urmă, pentru marele preot Iosua sunt făcute cununi din aurul şi argintul de la cei din captivitate. Dar toate aceste profeţii vorbesc despre timpul când „Odrasla“, Domnul Isus Însuşi, va ocupa locul care I se cuvine. În Israelul din vechime, rangurile cele mai înalte erau acelea de rege şi de mare preot, şi de multe ori vedem cât de uşor pot apărea conflicte între cei doi. Dar binecuvântatul nostru Domn „va împărăţi pe tronul Său“. El va purta gloria, unind amândouă slujbele într-una singură, fără niciun fel de rivalitate sau de fricţiune. Ce zi va fi aceea! Cei de departe vor veni şi vor construi templul Domnului. Ce balsam alinător trebuie să fi fost aceste cuvinte pentru sărmana rămăşiţă care construia pe atunci templul lui Dumnezeu! În capitolele următoare, profetul arată cum în Ierusalim, care astăzi este încă „un potir de ameţire pentru toate popoarele de jur-împrejur“, încă „o piatră grea pentru toate popoarele“, vor fi din nou bătrâni şi bătrâne, fiecare cu toiagul în mână, iar băieţi şi fete se vor juca pe străzi. Vino, Doamne Isuse!

Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept şi aduce mântuire, este smerit şi călare pe un măgar, chiar pe un măgăruş, mânzul unei măgăriţe. Şi voi nimici carul din Efraim şi calul din Ierusalim şi arcul de război va fi nimicit... Şi El va vorbi naţiunilor de pace şi stăpânirea Lui va fi de la mare până la mare şi de la râu până la marginile pământului. Zaharia 9.9,10

Ultimele şase capitole ale profeţiei lui Zaharia se referă la venirea lui Mesia. La fel ca în restul Vechiului Testament, în aceste capitole nu se pomeneşte nimic despre cei 2.000 de ani de har cunoscuţi drept Perioada Bisericii sau Dispensaţia Harului. Ea este parte a „tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu“, „taina lui Hristos, care în alte generaţii n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor“ (Efeseni 3.9,4,5). Prin urmare, de multe ori se trece direct de la viaţa smerită a Domnului nostru şi suferinţele Lui pe pământ la acea zi viitoare de la sfârşitul Necazului celui mare, când El Se va întoarce cu putere şi glorie pentru a-Şi întemeia împărăţia. În mod natural, personajele care apar aici sunt doar poporul pământesc al lui Dumnezeu, Israel, şi vrăjmaşii lor; nu vedem nicăieri Adunarea.

Aceasta se vede clar în versetele de mai sus. Profeţia din versetul 9 a fost împlinită în ziua pe care lumea o numeşte Duminica Floriilor. Pe de altă parte, buletinele de ştiri sunt cea mai bună dovadă că versetul 10 încă nu s-a împlinit. Dar pe cât este de sigur că profeţiile despre respingerea şi suferinţele Domnului nostru au fost împlinite în detaliu, la fel de sigur este că se vor împlini şi cele despre pocăinţa lui Israel şi venirea lui Mesia pentru a-i izbăvi. Ce zi va fi aceea! Fie ca noi toţi să ne găsim printre cei care iubesc venirea Lui“ (2 Timotei 4.8)!

„Iată, voi ridica în ţară un păstor, care nu va cerceta pe cele gata să piară, nici nu va căuta pe cea rătăcită; nici nu va vindeca pe cele rănite, nici nu va paşte pe cele sănătoase, ci va mânca şi carnea celor îngrăşate şi le va rupe copitele în bucăţi. Vai de păstorul cel netrebnic, care păstoreşte turma! ... Trezeşte-te, sabie, împotriva păstorului Meu şi împotriva omului care este tovarăşul Meu“, zice Domnul oştirilor; „Loveşte păstorul, şi oile se vor risipi; şi-Mi voi întoarce mâna asupra celor mici“. Zaharia 11.16,17; 13.7

Cei doi păstori despre care se vorbeşte în aceste versete se află într-un contrast absolut unul cu celălalt! Pe amândoi îi vedem limpede în ultimele capitole din Zaharia.

Primul este numit păstor nebun şi netrebnic. În alte locuri i se spune Anticristul, omul păcatului, „împăratul care va face după voia sa“, fiara a doua, fiara care se ridică din pământ, profetul mincinos. El este în mod evident de origine evreiască, pentru că evreii nu s-ar lăsa niciodată conduşi de unul dintre neamuri. El îşi primeşte puterea de la Satan, caută câştig de pe urma oilor şi se consideră pe sine proprietarul lor. Poporul pământesc al lui Dumnezeu a avut de-a lungul secolelor mulţi asemenea conducători auto-proclamaţi. Gamaliel menţionează doi dintre ei în Fapte 5. Cu toţii au câteva lucruri în comun: nu sunt rânduiţi de Dumnezeu, profită de pe urma oilor şi au parte de un sfârşit jalnic.

Cel pe care Dumnezeu Îl numeşte „Păstorul Meu“ are şi El mai multe titluri. Aici Dumnezeu Îl numeşte „Tovarăşul Meu“, pentru că El nu este nimeni altul decât Dumnezeu Fiul, Cuvântul, expresia a tot ceea ce este Dumnezeu. În altă parte El Însuşi spune despre Sine că este Păstorul cel Bun care Îşi dă viaţa pentru oi. În ciuda a tot ceea ce I-au făcut oamenii în răutatea lor, ei nu L-au putut nimici. Sabia lui Dumnezeu L-a lovit pe El în loc să ne lovească pe noi. Aleluia! Acum fiecare dintre noi poate să-L numească Păstorul meu!

clickbible.org